

tiske regeringsledere. Han havde heller ikke gennemgået den politiske skoling, som ofte går forud for indtagelsen af en ministerpost, og blev først medlem af folketinget et par år efter, at han første gang var udnævnt til finansminister.

Han udviklede sig imidlertid i folketinget til en fremragende debattør, hvis indlæg var præget af en dybtgående viden. Hans svar i diskussioner var hurtige og klare, og han havde en helt usædvanlig evne til at fremstille selv indviklede problemer på en letfattelig måde.

Viggo Kampmann var dynamisk og initiativrig og havde en betydelig indflydelse inden for sit parti. Der er al grund til at tro, at han var stærkt medvirkende til dannelsen af H. C. Hansens såkaldte „trekantregering“, hvori også det radikale venstre og Danmarks retsforbund deltog. Selv overtog han ledelsen af denne regering, da han ved H. C. Hansens død tiltrådte som statsminister.

Det er et spørgsmål, om Viggo Kampmann egentlig ikke befandt sig bedst som finansminister, som den, der skulle søge afgørende dele af regeringens politik ført igennem i folketinget. Det er dog åbenbart, at hans rige konstruktive evner kom til fuld udfoldelse i hans gerning som statsminister. Hans indsats har utvivlsomt medvirket til den udvikling på mange af samfundets områder, som senere har fundet sted. Væsentlige dele af den gennemgribende skattereform, som det ikke lykkedes ham at gennemføre i sin regeringstid, så han senere virkeliggjort.

Viggo Kampmanns interesser og viden spændte over mange forskellige områder, og han gjorde med sin idérigdom og energi en stor indsats på mange felter. Hans indsats for støtte til videnskab og forskning var betydelig. Han var fra 1955 formand for Vanførefonden og fra 1960 for Børnenes Kontor, og han indtog på mange andre områder væsentlige tillidposter.

Efter at Viggo Kampmann var trådt ud af praktisk politisk arbejde, udfoldede han med stor flid en omfattende virksomhed som forfatter af talrige kronikker og bøger, ikke alene om politiske spørgsmål, men også om andre emner af